

Sygn. akt IV CZ 91/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący)

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej Ekologicznego
Stowarzyszenia [...]o ochronę dóbr osobistych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lutego 2016 r.,
zażalenia interwenienta ubocznego Ekologicznego Stowarzyszenia [...] na
postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 lipca 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 21 lipca 2015 r. oddalił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na wyrok tego sądu z dnia 17 lutego 2015 r. złożony przez interwenienta ubocznego - Ekologiczne Stowarzyszenie [...] - i odrzucił jego zażalenie na ten wyrok jako spóźnione. W uzasadnieniu postanowienia wyjaśnił, że podane we wniosku okoliczności, mające uzasadnić przywrócenie terminu: niezrozumienie pouczenia o sposobie wniesienia środka zaskarżenia przez prezesa Stowarzyszenia oraz brak możliwości zajęcia się osobiście przez prezesa Stowarzyszenia sprawą po wydaniu wyroku, nie pozwalają na przyjęcie, że do przekroczenia terminu doszło bez winy interwenienta.

W zażaleniu pełnomocnik interwenienta podniósł, że „pouczenie o sposobie zaskarżenia wyroku nie jest jasne i zrozumiałe dla osoby niemającej przygotowania prawniczego”. Przede wszystkim jednak zarzucił, że brak pouczenia pisemnego doprowadził do uchybienia terminowi bez winy interwenienta.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c., przywrócenie terminu może nastąpić tylko wtedy, gdy strona nie dokonała czynności procesowej w terminie bez swej winy. Brak winy strony w niedotrzymaniu terminu podlega ocenie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu miernika staranności takiej, jakiej można wymagać od osoby dbającej należycie o swoje interesy.

Wadliwe bądź niedostateczne pouczenie strony co do terminu i sposobu dokonania czynności procesowej może usprawiedliwiać niedotrzymanie terminu przez stronę. Należy też zgodzić się z poglądem, że pouczenie co do sposobu i terminu zaskarżenia orzeczenia udzielone przez sąd stronie działającej bez profesjonalnego pełnomocnika powinno być jasne i zrozumiałe i jednoznacznie wskazywać na czas i sposób jego dokonania.

W okolicznościach sprawy nie można jednak przyjąć, że do przekroczenia terminu przez interwenienta ubocznego doszło bez jego winy.

Z art. 327 k.p.c. nie wynika obowiązek pouczenia na piśmie strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika o możliwości wniesienia środka zaskarżenia. Wystarcza pouczenie ustne - i jak wynika z protokołu ogłoszenia

wyroku w dniu 17 lutego 2015 r., interwenient uboczy, reprezentowany przez prezesa Stowarzyszenia, takie pouczenie uzyskał.

We wniosku, ani w zażaleniu nie wykazano, że pouczenie to było rzeczywiście niejasne, wewnętrznie sprzeczne lub z innych przyczyn niezrozumiałe. Dla stwierdzenia braku winy interwenienta ubocznego w niedotrzymaniu terminu do złożenia zażalenia nie wystarczyło, że chodzi tu o zażalenie na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji (dopuszczalne na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c.).

Przeciwnie, skoro według wniosku, przekonanie innych członków zarządu Stowarzyszenia, że od wydanego wyroku żaden środek zaskarżenia nie przysługuje, miało wynikać z nieprzekazania im informacji o możliwości wniesienia zażalenia przez prezesa Stowarzyszenia, obecnego podczas ogłoszenia wyroku i pouczonego o warunkach jego zaskarżenia, to już sam wniosek o przywrócenie terminu potwierdzał niedbalstwo interwenienta w rozpatrywanej kwestii.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy zażalenie oddalił (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

kc